

ли, съставлявали силен съюзъ противъ римлянитѣ, като взаимно си давали едни на други заложници за вѣрностъ. Зарадвавъ вжтрѣшно, безъ съмнѣние, че му се дава поводъ да нападне и покори белгитѣ, Цезарь рѣшилъ да ги надпрѣвари, като внесе войната въ тѣхната страна, което било напълно благоразумно въ воененно, макаръ и не съвсѣмъ справедливо въ политическо отношение. Като набралъ въ цизалпинска Галлия два нови легиона (13-ий и 14-ий), той ги испратилъ въ началото на лѣтото въ келтискъ Галлия и самъ дошълъ въ армията, щомъ поникнала трѣвата¹⁾. Като заповѣдалъ на съседнитѣ съ белгитѣ келтиски галли да разузнаятъ, какво се върши у първитѣ, той се научилъ, че белгитѣ дѣйствително събирали силна войска. Вслѣдствие на това, като употребилъ 11 дни за снабдяването на армията си съ храна, той тръгналъ отъ земитѣ на сеннонитѣ²⁾ и слѣдъ 15 дневенъ походъ стигналъ до границитѣ на земитѣ на белгитѣ.

Движението му било толкова бързо, а пристиганieto му на границитѣ на земитѣ на белгитѣ — толкова неочаквано, че най-близкото белгийско племе на ремитѣ³⁾ веднага и доброволно му се покорило, дало заложници, обѣцало се да даде и спомагателни войски, и храна, и съобщило най-първитѣ свѣдения за белгитѣ, за съюза имъ по между тѣхъ и даже съ отвѣдъ рейнскитѣ

германци, и за числото на войскитѣ, които тѣ взаимно се задължили да извадятъ на полето и които трѣбвало да възлѣзатъ до 308.000 души⁴⁾. Подъ главното прѣдводителство на царя или краля на суессонитѣ, Галба. Вслѣдствие на тѣзи свѣдения, Цезарь, за да накара белгитѣ да раздѣлятъ многобройнитѣ си сили и да има работа само съ частъ отъ тѣхъ, испратилъ прѣдводителя на едунитѣ, Дивициака, съ оплченiята на едунитѣ, ремитѣ и сеннонитѣ, въ земитѣ на белловакитѣ, да ги разори. А самъ той, като получилъ извѣстие, че белгитѣ съ всичкитѣ си сили идяли срѣщу него и се намирали вече наблизо, бързо тръгналъ съ цѣлата си армия⁵⁾ къмъ рѣка

¹⁾ Най многобройното и храбро племе отъ белгитѣ — *белловакитѣ* (жители на днешния Бове, Beauvais, въ Иль-де-Франсъ, съ окръга) се задължили да извадятъ 60.000, съседитѣ имъ — *суессонитѣ* или *суессонитѣ* (жители на днешния Суассонъ на р. Ентъ, Aisne, въ Иль-де-Франсъ, съ окръга) — 50.000, — *неревитѣ* или *первийцитѣ* (жители на днешния Хеннегау и частъ отъ Брабантъ и Фландрия) — 50.000, — *атребатитѣ* (жители на днешния Аррасъ, въ Артуа съ окръга) — 15.000, — *амбианитѣ* (жители на Самаробрива, днешъ Амьенъ, въ Пикардия, съ окръга) — 10.000, — *моринитѣ* (жители на днешна Булона съ окръга) — 25.000, — *менанитѣ* (по брѣга на океана, въ французска и белгийска Фландрия) — 9.000, — *калетитѣ* (жители на Pays-de-Saax въ Нормандия) — 10.000, — *велокаситѣ* (жители на окръга Velin въ Нормандия) и *веромандуитѣ* (жители на окръга Vermandois въ Пикардия) — 10.000, — *адуатикитѣ* (жители на белгийската област Намюръ) — 29.000, — най послѣ *кондрузианитѣ*, *ебуронитѣ*, *черезианитѣ* и *неманиянитѣ* (жители на белгийската област Лютихъ, великото Люксембургско херцогство и частъ отъ земитѣ на Триръ на р. Мозель) — 40.000. — По тѣкъвъ начинъ съюза отъ 15-тѣ изброени отъ Цезарь белгийски племена обемалъ всичката частъ на сѣверна Франция, юго-западна Белгия, великото Люксембургско херцогство и источната частъ на пруската долнерейнска област, между морето и рѣкитѣ: Сена, Ентъ (Aisne) и Мозель.

²⁾ Армията му състоела отъ 8 легиона (около 48.000 души пѣхота) и отъ неопрѣдѣлено число пѣши и конни спомагателни войски, съ които

¹⁾ Въ май по римския или по мѣсѣието на Наполеона I — прѣзъ *февруарий* по юлианския календаръ, т. е. въ началото *не на лѣтото, а на пролѣтъта*, — което не е толкова вѣрно, понеже трѣвата въ студената Галлия пониквала късно.

²⁾ Жители на Агендикъ на р. Икавна (днешъ Сансъ, Sens, на р. Йоннъ, Yonne) и на окръга му (въ западна Шампаня).

³⁾ Жители на Дурокорторъ на р. Базилия (днешъ Реймъ на р. Велъ, Vèle) и окръга му (въ сѣверна Шампаня и Иль-де-Франсъ).